

Księga Daniela - numer sto czterdzieści dziewięć

Tajemnica Boga objawiona: zjednoczenie boskości i człowieczeństwa

Jeff Pippenger

2024-03-21

Rozważaliśmy historię przedstawioną w wersecie czterdziestym jedenastego rozdziału Księgi Daniela. Obecnie zajmujemy się wewnętrzną linią historii w obrębie tego wersetu, która przedstawia dzieje protestanckiego rogu bestii z ziemi. Posługujemy się złączeniem dwóch kijów Ezechiela w rozdziale trzydziestym siódmym jako punktem odniesienia do rozpoznania tajemnicy Bożej, dokonanej przez Chrystusa w zjednoczeniu Jego boskości z człowieczeństwem, gdy nadchodzi trzeci anioł. Zgodnie z zasadą „linia za linią”, poselstwo o tajemnicy Bożej, które Jan wskazał jako dopełniające się podczas rozbrzmiewania siódmej trąby, zostało w sposób szczególnie skierowane do Laodycei przez apostoła Pawła. Świadczenie Ezechiela, Jana i Pawła pozostaje w zgodzie z tą samą tajemnicą Bożą, która została przedstawiona w poselstwie Jonesa i Waggonera w roku 1888, będącym poselstwem do Laodycei.

Chciałbym, abyście wiedzieli, jak wielką walkę toczę o was i o tych w Laodycei, a także o wszystkich, którzy nie widzieli mnie osobiście; aby ich serca były pocieszone, złączone w miłości i aby doszli do wszelkiego bogactwa pełnej pewności zrozumienia, ku poznaniu tajemnicy Boga, i Ojca, i Chrystusa; w którym ukryte są wszystkie skarby mądrości i wiedzy. Kolosan 2:1–3.

Dzieło pojednania, polegające na złączeniu dwóch kijów boskości i człowieczeństwa, rozpoczęło się, gdy przybył trzeci anioł, lecz Paweł mówi o ostatecznym i doskonałym wypełnieniu złączenia tych dwóch kijów, które jest tajemnicą Boga. Dlatego identyfikuje to poselstwo jako poselstwo do Laodycei, które najpierw nadeszło w 1856 roku, następnie zostało powtórzone w 1888 roku, a potem znalazło swoje doskonałe wypełnienie 11 września 2001 roku. Paweł opisuje świątynię jako mającą dwoistą naturę, gdy przedstawił tajemnicę Boga, która miała się dopełnić przy zabrzmieniu siódmej trąby. Dzieli tę tajemnicę na głowę i ciało.

A On jest Głową ciała, Kościoła; On jest początkiem, pierworodnym spośród umarłych, aby we wszystkim miał pierwszeństwo. Gdyż upodobało się Ojcu, aby w Nim zamieszkała cała pełnia; i aby przez Niego, zaprowadziwszy pokój przez Jego krzyża, pojednać z sobą wszystko — przez Niego, mówię — czy to, co na ziemi, czy to, co w niebie. A was, którzy nigdyś byliście wyobcowani i wrogami w umyśle przez złe uczynki, teraz jednak On pojednał w swoim ziemskim ciele przez śmierć, aby stawić was świętymi, nienagannymi i bez zarzutu przed Jego obliczem, jeśli tylko trwacie w wierze, ugruntowani i stali, i nie dajecie się odwieść od nadziei Ewangelii, którą słyszeliście i która została zwiastowana wszelkiemu stworzeniu pod niebem, a której sługą zostałem ja, Paweł. Teraz raduję się z moich cierpień za was i dopełniam w moim ciele niedostatków udreń Chrystusa ze względu na Jego ciało, którym jest Kościół; którego sługą zostałem zgodnie z powierzoną mi przez Boga posługą dla was, aby

wypełnić Słowo Boże. Kolosan 1:18-25.

Chrystus jest głową, która ma mieć pierwszeństwo we wszystkim, a Jego Kościół jest ciałem. Razem głowa i ciało przedstawiają połączenie boskości z człowieczeństwem, a wskazany jest też inny ważny fakt. Relacja głowy i ciała polega na tym, że głowa ma mieć pierwszeństwo nad ciałem. U ludzi, stworzonych na obraz Boga, wyższe władze (głowa) mają sprawować rządy nad niższymi władzami (ciałem). Razem tworzą jedną istotę albo, w terminologii świątyni, którą Jan miał zmierzyć, reprezentują Miejsce Święte (człowieczeństwo, ciało) oraz Miejsce Najświętsze (boskość, głowa). To, w jaki sposób te dwa zostają złączone w „jeden kij”, czyli jedno ciało, jest dziełem „pojednania”. Paweł kontynuuje:

Którego sługą zostałem według zleconej mi przez Boga posługi, danej mi dla was, aby wypełnić słowo Boże; to jest tajemnica, która była ukryta od wieków i pokoleń, a teraz została objawiona Jego świętym. Im Bóg zechciał dać poznać, czym jest bogactwo chwały tej tajemnicy wśród pogan: Chrystus w was, nadzieja chwały. Jego głosimy, napominając każdego człowieka i ucząc każdego człowieka we wszelkiej mądrości, aby przedstawić każdego człowieka doskonałym w Chrystusie Jezusie. Dlatego i ja się trudzę, zmagając się zgodnie z Jego działaniem, które we mnie działa z mocą. List do Kolosan 1:25-29.

Doskonałość stu czterdziestu czterech tysięcy, która ukazuje "każdego człowieka doskonałego w Chrystusie", jest "tajemnicą Boga", która jest połączeniem boskości z człowieczeństwem, albo, jak ujmuje to Paweł, jest "Chrystus w" ludzkości "nadzieja chwały". W dniach rozbrzmiewania Siódmej Trąby ta tajemnica zostaje dopełniona. Gdy Ezechiel określa to złączenie, posługuje się dwoma kijami, jednym dla królestwa północnego i jednym dla królestwa południowego, aby wskazać symboliczny łącznik, który oznacza świątynię liczbą "czterdzieści sześć". Kij symbolicznego łącznika "czterdzieści sześć" ma zostać połączony z symbolicznym łącznikiem "dwieście dwadzieścia".

Dwieście dwadzieścia to symbol boskości połączonej z człowieczeństwem. Od wydania Biblii Króla Jakuba w 1611 roku, aż do pierwszego przedstawienia przesłania Millera w 1831 roku, a następnie do opublikowania tego przesłania w 1833 roku w Vermont Telegraph, upływa dwieście dwadzieścia lat. Przesłanie Millera było sformalizowaniem wzrostu wiedzy zaczerpniętej z Biblii, gdy w 1798 roku odpieczętowano Księgę Daniela. Na początku, w 1611 roku, opublikowano boski dokument, a na końcu, w 1831 roku, ukazała się ludzka publikacja oparta na boskiej prawdzie, która została odpieczętowana w 1798 roku.

Te trzy daty reprezentują nie tylko dwieście dwadzieścia lat, ale także strukturę hebrajskiego słowa „Prawda”, które powstaje przez połączenie pierwszej, trzynastej i ostatniej litery alfabetu hebrajskiego, aby utworzyć słowo „Prawda”. Na początku boskie ogłoszenie, na końcu ludzkie ogłoszenie, a rok 1798 oznacza wzrost wiedzy, który ujawniłby klasę niegodziwych osób, która odrzuciła tę wiedzę, i tym samym reprezentowała trzynastą literę, będącą symbolem buntu. Ten związek obejmujący dwieście dwadzieścia lat został ustanowiony w ruchu pierwszego anioła, a ruch trzeciego anioła stanowi drugie świadectwo.

W 1776 roku opublikowano Boży dokument, Deklarację Niepodległości, a dwieście dwadzieścia lat później, w 1996 roku, opublikowano ludzki dokument, czasopismo The Time of the End. Ludzki dokument wynikał ze wzrostu poznania, który pojawił się w czasie końca w 1989 roku i który, podobnie jak w 1798 roku, wywołał bunt przeciwko Bożemu poselstwu reprezentowanemu przez Deklarację Niepodległości. Wzrost poznania w 1996 roku określił przyszłość Ameryki: utraci ona wolność i niepodległość, które ogłosiła w 1776 roku, gdy wkrótce nadejdzie prawo niedzielne. To stanowi drugie świadectwo, że liczba dwieście dwadzieścia przedstawia połączenie boskości z człowieczeństwem, a owo drugie świadectwo zostało opatrzone podpisem "Prawda" i było reprezentowane przez pierwszego świadka w historii pierwszego anioła (pierwszego) oraz przez drugiego świadka w historii trzeciego anioła (ostatniego).

Rok 1776 również wyznaczył początek okresu, który poprzedzał właściwy początek bestii z ziemi jako szóstego królestwa w prorocестве biblijnym. W tym okresie przygotowawczym sygnatura prawdy została ponownie rozpoznana w roku 1776, który wyznaczył początek Stanów Zjednoczonych, oraz w roku 1798, który wyznaczył początek Stanów Zjednoczonych jako szóstego królestwa w prorocестве biblijnym. Pośrodku tej historii początku i końca rok 1789 wyznaczył literę środkową, gdy trzynaście kolonii ratyfikowało Konstytucję. Każda z tych trzech dat reprezentuje "mówienie" Stanów Zjednoczonych: poprzez Deklarację Niepodległości w 1776, Konstytucję w 1789 oraz Ustawy o cudzoziemcach i o podburzaniu w 1798. Ta historia obejmuje dwieście dwa lata, co stanowi dziesięcinę, czyli jedną dziesiątą, z dwustu dwudziestu, a zatem stanowi także symbol połączenia Boskości z człowieczeństwem.

Jego przedstawienie to historia bestii z ziemi, która ukazywana jest jako zaczynająca jako baranek (boskość), a kończąca jako smok (ludzkość). Rok 1776 rozpoczyna się Deklaracją Niepodległości, która oznacza boskość, a Ustawy o cudzoziemcach i podburzaniu reprezentują ludzkość, i w owych dwudziestu dwóch latach, które poprzedziły początek panowania bestii z ziemi jako szóstego królestwa prorocества biblijnego, zostaje ukazane przejście od baranka do smoka.

Początek dwóch tysięcy pięciuset dwudziestu lat sądu przeciwko południowemu królestwu Judy jest powiązany z początkiem okresu dwóch tysięcy trzystu lat z Księgi Daniela, rozdział ósmy, werset czternasty. Deptanie świątyni i zastępu w Judzie rozpoczęło się w 677 r. p.n.e., a prorocество o dwóch tysiącach trzystu latach rozpoczęło się dwieście dwadzieścia lat później, w 457 r. p.n.e. Kij południowego królestwa Judy jest powiązany z królestwem północnym poprzez symbol czterdziestu sześciu, a także powiązany z okresem dwóch tysięcy trzystu lat za pośrednictwem liczby dwieście dwadzieścia.

Paweł twierdził, że jest sługą Bożego zarządzenia, a następnie określił to zarządzenie, któremu służył, jako tajemnicę Bożą, którą jest Chrystus w was, nadzieja chwały. Do tej prawdy powraca także, pisząc do Tymoteusza.

I bezsprzecznie wielka jest tajemnica pobożności: Bóg został objawiony w ciele, usprawiedliwiony w Duchu, ukazany aniołom, głoszony poganom, uwierzony na świecie, wzięty do chwały. 1 Tymoteusza 3:16.

Paweł mówi tu, że tajemnica pobożności to Bóg objawiony w ciele. Bóg jest Głową, a ciało — ciałem. Tajemnica pobożności to Chrystus w wierzącym; to zjednoczenie boskości z człowieczeństwem. Paweł używa też metafory małżeństwa, podobnie jak Ozeasz.

Jesteśmy bowiem członkami jego ciała, z jego ciała i z jego kości. Dlatego opuści człowiek ojca swego i matkę swoją, i połączy się z żoną swoją, i ci dwoje będą jednym ciałem. Tajemnica to wielka; ja zaś mówię o Chrystusie i Kościele. Efezjan 5:30–32.

W rozdziale trzydziestym siódmym, gdy Ezechiel wskazuje przymierze dni ostatecznych, będące odnowionym przymierzem z tymi, którzy zostali określani jako sto czterdzieści cztery tysiące, przedstawia obraz połączenia dwóch kijów. Te dwa kije, linia po linii, obejmują Ozeasza i Pawłową metaforę małżeństwa. Gdy zostały połączone, miały już nie być dwoma narodami, lecz jednym narodem na wieki.

I uczynię ich jednym narodem w ziemi, na górach Izraela; i jeden król będzie królem nad nimi wszystkimi; i nie będą już dwoma narodami ani nie będą już nigdy podzieleni na dwa królestwa. Nie będą się już kłać swoimi bożkami ani swoimi obrzydliwościami, ani żadnym ze swoich występków; lecz wybawię ich ze wszystkich ich miejsc zamieszkania, w których zgrzeszyli, i oczyszczę ich; i będą moim ludem, a Ja będę ich Bogiem. Ezechiel 37:22–23.

Złączenie opisane u Ezechiela wskazuje, kiedy nie są już podzieleni ani nie grzeszą, kiedy są oczyszczeni, kiedy Bóg jest ich jedynym Bogiem i mają tylko jednego króla. 22 października Posłaniec Przymierza nagle przyszedł do świątyni, aby "oczyścić" swój lud. Przyszedł, aby objąć królestwo, którego lud, według Piotra, miał być królestwem kapłanów i królów. Tego dnia oblubieniec również przyszedł na zaślubiny, co stanowi tajemnicę wskazaną przez Pawła i Ozeasza, przedstawiającą połączenie boskości z człowieczeństwem. Jan wskazuje, że ta tajemnica, którą Paweł określa jako "Chrystus w was, nadzieja chwały", dopełni się w dniach, gdy siódmy anioł będzie trąbił.

Lecz w dniach głosu siódmego anioła, gdy zacznie trąbić, dokona się tajemnica Boża, jak oznajmił swoim sługom, prorokom. Objawienie 10:7.

Siódmy anioł to trzecie biada, które nadeszło 11 września 2001 roku. Siódmy anioł zaczął trąbić wraz z nadejściem trzeciego anioła, począwszy od roku 1844, lecz bunt z 1863 roku uniemożliwił dokończenie dzieła. Trzeci anioł przybył, a siódma trąba na nowo zaczęła rozbrzmiewać 11 września 2001 roku, i tym razem „tajemnica Boża” ma zostać „dopełniona”. Tą „tajemnicą” jest połączenie boskości z człowieczeństwem, które rodzi sto czterdzieści cztery tysiące, którzy następnie stają się Bożym sztandarem i wojskiem. Z tego powodu trzydziesty siódmy rozdział Ezechiela rozpoczyna się od tego, że Ezechiel zostaje zaprowadzony do doliny martwych, suchych kości. Te kości reprezentują adwentyzm laodycejski w dniu 11 września 2001 roku, i z tego powodu Paweł kieruje swoją ewangelię tajemnicy Bożej do Laodycejczyków.

Chciałbym, abyście wiedzieli, jak wielką walkę toczę o was i o tych w Laodycei, a także o wszystkich, którzy nie widzieli mnie osobiście; aby ich serca były pocieszone, złączone w miłości i aby doszli do wszelkiego bogactwa pełnej pewności zrozumienia, ku poznaniu tajemnicy Boga, i Ojca, i Chrystusa; w którym ukryte są wszystkie skarby mądrości i wiedzy.

Kolosan 2:1–3.

Jest to również opis, który Siostra White odnosi do martwych, suchych kości u Ezechiela.

Ale porównanie o suchych kościach odnosi się nie tylko do świata, lecz także do tych, którzy zostali obdarzeni wielkim światłem; bo i oni są jak szkielety w dolinie. Mają postać ludzi, zrąb ciała; lecz nie mają życia duchowego. Lecz przypowieść nie pozostawia suchych kości jedynie połączonych w postaci ludzkie; gdyż nie wystarczy sama symetria kończyn i rysów. Tchnienie życia musi ożywić ciała, aby mogły stanąć prosto i ruszyć do działania. Te kości przedstawiają dom Izraela, Kościół Boży, a nadzieją Kościoła jest ożywcze działanie Ducha Świętego. Pan musi tchnąć na suche kości, aby ożyły.

Duch Boży, ze swą ożywczą mocą, musi być w każdym człowieku, aby każdy duchowy mięsień i każde ścięgno były w ruchu. Bez Ducha Świętego, bez tchnienia Bożego, następuje przytępienie sumienia, utrata życia duchowego. Wielu pozbawionych życia duchowego ma swoje nazwiska w księgach kościelnych, lecz nie są zapisani w księdze życia Baranka. Mogą należeć do Kościoła, ale nie są zjednoczeni z Panem. Mogą być gorliwi w wykonywaniu określonych obowiązków i mogą uchodzić za żywych; lecz wielu należy do tych, którzy mają „imię, że żyjesz, a jesteś umarły”.

Jeśli nie ma prawdziwego nawrócenia duszy do Boga; jeśli ożywcze tchnienie Boga nie ożywia duszy do życia duchowego; jeśli wyznawcy prawdy nie są kierowani niebiańską zasadą, nie są zrodzeni z niezniszczalnego nasienia, które żyje i trwa na wieki. Jeśli nie ufają sprawiedliwości Chrystusa jako jedynej rękojmi; jeśli nie naśladowują Jego charakteru, nie pracują w Jego duchu, są nadzy, nie mają na sobie szaty Jego sprawiedliwości. Umarli często uchodzą za żywych; gdyż ci, którzy według własnych wyobrażeń pracują nad tym, co nazywają zbawieniem, nie mają Boga, który w nich sprawia i chcenie, i wykonanie według Jego upodobania.

"Tę grupę trafnie obrazuje dolina suchych kości, którą Ezechiel ujrzał w widzeniu." Review and Herald, 17 stycznia 1893 r.

Poselstwo do Laodycei zostało po raz pierwszy przedstawione ruchowi adwentystycznemu w 1856 roku, w tym samym roku, w którym Pan objawił postępujące światło „siedmiu czasów” z 26. rozdziału Księgi Kapłańskiej. Poselstwo z 1856 roku, składające się z wewnętrznego wezwania do upamiętania oraz zewnętrznego poselstwa proroczego, zostało odrzucone w 1863 roku. Laodycejskie poselstwo o tajemnicy „Chrystus w was, nadzieja chwały” zostało powtórzone w 1888 roku przez starszych Jonesa i Waggonera, a siostra White również określiła to poselstwo jako poselstwo do Laodycei.

Linia za linią, trzydziesty siódmy rozdział Księgi Ezechiela rozpoczyna się od tego, że Ezechiel zostaje duchowo przeniesiony do 11 września 2001 roku, gdzie zostaje mu ukazany adwentyzm laodycejski, umarły w upadkach i grzechach. Polecono mu przekazać dwa odrębne poselstwa prorocze. Pierwsze powoduje złączenie się, lecz ciała wciąż są martwe. Drugie proroctwo wzywa, aby poselstwo „czterech wiatrów” tchnęło życie w kości. Poselstwo czterech wiatrów jest pieczętującym poselstwem stu czterdziestu czterech tysięcy, które wskazuje na czterech aniołów

wstrzymujących cztery wiatry. Siostra White identyfikuje te cztery wiatry jako „rozniewanego konia”, usiłującego się wyrwać, gdyż jest powstrzymywany. Rozniewany koń islamu usiłuje się wyrwać i nieść na swej drodze śmierć i zniszczenie, jak to uczynił 11 września 2001 roku, i zostanie ponownie uwolniony w czasie rychło nadchodzącego prawa niedzielnego.

To poselstwo gromadzi umarłych w zjednoczoną armię stojącą na nogach. Ta zjednoczona armia zostaje postawiona na nogi w odpowiedzi na poselstwo siódmego anioła, gdyż w dniach, gdy zatrąbi siódmy anioł, dokona się tajemnica zaślubin stu czterdziestu czterech tysięcy z Chrystusem.

Wtedy Ezechielowi ukazano złączenie dwóch lasek, które stają się jednym narodem. Te dwie laski to północne królestwo Izraela oraz południowe królestwo Judy, które zostają połączone w jeden naród u kresu ich wspólnych okresów rozproszenia trwających dwa tysiące pięćset dwadzieścia lat. Ich wspólne zakończenie tworzy duchową świątynię, reprezentowaną przez czterdzieści sześć lat na początku i na końcu wspólnych czasów rozproszenia.

Będziemy kontynuować to badanie w następnym artykule.

'I wstali wczesnie rano i wyruszyli na pustynię Tekoa; a gdy wyruszyli, Jozafat stanął i rzekł: Słuchajcie mnie, Judo, i wy, mieszkańcy Jerozolimy; wierźcie w Pana, Boga waszego, a będziecie utwierdzeni; wierźcie jego prorokom, a poszczęści się wam. 2 Kronik 20:20.'

"Wierźcie w Pana, Boga waszego, a będziecie utwierdzeni; wierźcie jego prorokom, a będziecie mieć powodzenie.'

Izajasz 8:20. "Do prawa i do świadectwa; jeśli nie mówią według tego słowa, to dlatego, że nie ma w nich światła."

Przed ludem Bożym przedstawiono tu dwa teksty: dwa warunki powodzenia. Prawo wypowiedziane przez samego Jehowę oraz duch proroctwa są dwoma źródłami mądrości, które mają prowadzić Jego lud we wszelkich doświadczeniach. Powtózonego Prawa 4:6. „To jest wasza mądrość i wasz rozsądek w oczach narodów, które powiedzą: Z pewnością ten wielki naród jest ludem mądrym i rozumnym.”

Prawo Boże i Duch Proroctwa idą ręką w rękę, aby prowadzić i doradzać Kościołowi, a ilekroć Kościół uznawał to poprzez posłuszeństwo Jego prawu, Duch Proroctwa był posyłany, aby prowadzić go drogą prawdy.

Objawienie 12:17. „I rozniewał się smok na niewiastę i wyruszył, by walczyć z resztą jej potomstwa, które zachowuje przykazania Boga i ma świadectwo Jezusa Chrystusa.” To proroctwo wyraźnie wskazuje, że kościół resztki będzie uznawał Boga w Jego prawie i będzie posiadał dar proroczy. Posłuszeństwo prawu Bożemu oraz duch proroctwa zawsze wyróżniały prawdziwy lud Boży, a próba zwykle odnosi się do współczesnych przejawów.

Za czasów Jeremiasza lud nie kwestionował przesłania Mojżesza, Eliasza ani Elizeusza, lecz kwestionował i odsuwał na bok przesłanie posłane przez Boga Jeremiaszowi, aż jego siła i moc się wyczerpały i nie było już żadnego ratunku, jak tylko by Bóg zaprowadził ich do niewoli.

Podobnie za czasów Chrystusa ludzie przekonali się, że przesłanie Jeremiasza było prawdziwe, i przekonywali sami siebie, że gdyby żyli w czasach swoich ojców, przyjęliby jego przesłanie, ale równocześnie odrzucali przesłanie Chrystusa, o którym wszyscy prorocy pisali.

Gdy poselstwo trzeciego anioła powstało na świecie, które ma objawić kościołowi prawo Boże w całej jego pełni i mocy, dar proroczy został również natychmiast przywrócony. Ten dar odegrał bardzo znaczącą rolę w rozwoju i posuwaniu tego poselstwa naprzód.

„Gdy pojawiały się różnice zdań dotyczące interpretacji Pisma Świętego i metod pracy, mogące zachwiać wiarą wierzących w poselstwo i prowadzić do rozłamu w dziele, duch prorocstwa zawsze rozjaśniał sytuację. Zawsze przynosił jedność myśli i harmonię działania wśród wierzących. W każdym kryzysie, który powstawał w toku rozwoju poselstwa i wzrostu dzieła, ci, którzy pozostawali wierni prawu Bożemu i światłu ducha prorocstwa, zwyciężali, a dzieło w ich rękach pomyślnie się rozwijało.” Loma Linda Messages, 34.